

Posudek oponenta diplomové práce **František Chval – „Formy vlády ve vybraných evropských státech“**

Diplomová práce má 83 normostran vlastního textu, k němuž je připojen přehled obsahu, jakož i seznamy použitých zkratk a literatury a resumé v anglickém jazyce.

Práce je členěna do čtyř kapitol. V prvních třech se diplomant věnuje vždy samostatně aspektům formy vlády ve vybraném evropském státě (Francie, Německo, Rakousko) a ve čtvrté provádí jejich stručné vzájemné srovnání. V závěru pak dává odpovědi na některé otázky. Po stránce svého obsahu diplomová práce v zásadě vyčerpává její téma, přičemž se opírá jak o českou, tak především o zahraniční odbornou literaturu. Z tuzemské literatury však mohla být využita též kniha prof. Vladimíra Klokočky „Ústavní systémy evropských států“ (Praha: Linde, 1996).

Lze mít však jistou metodickou výhradu k tomu, když v úvodu si diplomant neklade otázky, na něž chce hledat v práci odpovědi, ale rovnou formuluje určité teze, které se ovšem záhy ukáží být problematickými (zjednodušujícími): např. že forma vlády 5. republiky ve Francii „je podobná německé Výmarské republice“ (s. 3) nebo že v Rakousku vývoj směřoval „k poloprezidentské formě vlády, tedy k posílení prezidenta novelou z roku 1929“ (s. 4). V kapitole věnované Rakousku pak uvádí, že od uvedené novely jde o „oslabený prezidentský systém“ (s. 60), resp. o „parlamentní formu vlády s prvkem prezidentské formy vlády“ (s. 64). Nakonec pak ale svou tezi o „poloprezidentském“ Rakousku sám zpochybňuje, když uvádí, že je v něm prezident „sice volen přímo, ale nedošlo ke značnému posílení jeho pravomocí, tedy z klasického pojetí se odlišuje pouze způsobem volby“ (s. 83). Přímá volba prezidenta republiky, která je uvedeným etapám vývoje daných států společná, jistě nemusí být a ani není bez dalšího určující pro charakteristiku formy vlády. Např. zmíněný Vladimír Klokočka v uvedeném díle řadí Rakousko ke státům s „klasickým republikánským parlamentarismem“ (s. 195 n.).

Podobně lze vznést metodickou výhradu k tomu, když až v závěrečném srovnání forem vlády ve Francii, Německu a Rakousku diplomant uvádí, že „významnou odlišností je rakouský korporativismus“ (s. 83), aniž by se o tomto pojmu věnoval (nebo jej alespoň zmínil) v kapitole věnované Rakousku, pokládá-li jej za určující pro tamní formu vlády.

Nejasné či nepřesné jsou některé formulace, jako např. že NDR v r. 1990 „přijala jako svoji měnu německou marku“ (s. 37), překlad názvu smlouvy o obnovení jednoty Německa (*Vertrag über die Herstellung der Einheit Deutschlands - Einigungsvertrag*) jako „smlouvy o přidružení“ (s. 37), výraz „Evropská konvence lidských práv“ (s. 63), tvrzení, že parlamentní forma vlády „se nazývá parlamentní proto, že nejhodnotnější státní moc náleží parlamentu, což je vyjádřeno principem suverenity parlamentu“, a že v této formě vlády je výkon funkce vlády „podmíněn vyslovením důvěry parlamentem“ (s. 81).

Občas se v práci vyskytují pravopisné chyby, např. „státu“ místo „států“ (s. 4, 36), „Peck“ místo „Pieck“ (s. 36), „George Jellinek“ (s. 39), „volem“ místo „volen“ (s. 60), „Voralberg“ (s. 72), „České a Slovenské federativní republiky“ (s. 85). Nejednotně je užito jazyka u zkratk (SRN, DDR). Tyto nedostatky však nečiní text práce nesrozumitelným.

Závěr: Diplomová práce splňuje formální požadavky kladené na práce tohoto druhu. Z hlediska obsahu prokazuje diplomantovu schopnost analýzy zadaného tématu na podkladě

odborné literatury a formulace jeho vlastních názorů. Diplomovou práci proto **doporučuji** k obhajobě.

V Praze dne 26. června 2015

JUDr. Radovan Suchánek, Ph.D.